

Grensoverschrijdend gedrag en de noodzaak van zelfonderzoek

De laatste tijd is er veel te doen over zgn. 'grensoverschrijdend gedrag' van bepaalde (groepen) mensen. Raadpleeg ik het internet dan wordt onder dit gedrag verstaan: *'gedrag waarbij iemand grenzen overschrijdt en waarbij deze persoon anderen, zichzelf of de omgeving schade berokkent.'* Het begrip kwam in mij op, toen ik nadacht over de werking van ons ego.

Laat ik dit toelichten.

Als ons hele leven zich afspeelt in Bewustzijn, in dát wat alles insluit (purnam), dan besta ik als vorm en naam nergens anders dan in Bewustzijn. Zie ik mijzelf als een persoon (naam/vorm) die afgescheiden is van anderen, dan heb ik de grens van dat eenheidsbesef overschreden, sta ik er als het ware buiten. Dit bedoel ik met 'grensoverschrijdend gedrag'.

De gevolgen van het gedrag die voortkomen uit ons ego betreffen niet alleen onszelf, maar ook anderen en onze omgeving. Ook dit gegeven beantwoordt aan genoemde definitie.

Op zeker moment vormt zich in ons leven een ego, dat ik zie als een noodzakelijke onnatuurlijkheid. Verkeren we, voordat deze ontwikkeling zich inzet, nog in een staat van totale, onschuldige en gelukzalige liefde, vanaf ons 2de of 3de levensjaar ontstaat het ego als een soort omhulsel, zonder substantie dus. Door onwetendheid, of gebrek aan zuivere kennis, slaan we vanuit ons op die manier gecreëerde zelfbeeld wegen in, waarvan we denken dat ze ons geluk zullen schenken.

Bij mij kwam dit voornamelijk neer op het willen hebben van controle bij alles wat ik deed. Zo was ik een 'aardige meester', omdat ik er alle mogelijke moeite voor deed om een 'aardige meester' te zijn. Doordat ik, omwille van dit zelfbeeld heel wat ballen hoog moest houden, kwam ik soms behoorlijk in de problemen. Kritiek kon ik bijvoorbeeld nauwelijks verdragen; zij vormde een smet op mijn blazoen. En dat alles was zo écht, dat ik in die tijd niet had kunnen bedenken, dat dat zelfbeeld, dat zorgde voor onrust en slapeloze nachten, fake was. Om daar achter te komen wees Liefde mij een weg terug. Paradoxaal genoeg was het geen zacht advies dat ze me gaf, maar een keiharde confrontatie, die mijn ego deed wankelen. De weg die ik daarna heb mogen bewandelen heeft me doen inzien, dat ik slechts als gevolg van gebrek aan zuivere kennis van mijn natuurlijke, eenvoudige en onschuldige aard was vervreemd.

Maar ik was niet de enige die de hinder ondervond van de persoon die ik dacht te zijn. Ook anderen in mijn omgeving konden er hinder van ondervinden. Zo was diezelfde persoon er bijvoorbeeld ook (mede-) verantwoordelijk voor dat ons huwelijk na 24 jaar op de klippen liep.

Fysiek wordt iedereen uiteindelijk volwassen. Maar hoe zit het met onze emotionele volwassenheid? In bepaalde periodes in het leven kan deze blijven steken. Als al onze gedachten, onze verlangens, alles wordt gezien vanuit het gezichtspunt van de beperkte 'persoon', dan is er weinig bewustzijn, besef of openheid. Dan voelen we ons met andere woorden niet verbonden met het grote Geheel. Op die manier blijven we, zonder het door te hebben, hangen in ons 'grensoverschrijdende gedrag'.